

2. KORINTHUSI LEVÉL 3-4.

Lapozzunk Bibliánkban Pál Korinthusiakhoz írt második levelének harmadik fejezetéhez.

Pálnak mindig voltak ellenségei a szolgálatában, akik – úgy tűnt – mindenhová követték őt, és megkérdőjelezték szolgálatának, tanításának létjogosultságát.

Úgy tűnik, hogy mindig vannak olyanok, akik szívesen learatják egy másik ember munkájának a gyümölcsét, a munkához azonban nem igazán fűlik a foguk. Olyanokról van szó, akik ahelyett, hogy hozzáadnának valamit Krisztus testéhez, inkább abból élnek.

Krisztus teste nem úgy növekszik, hogy az egyik gyülekezetből egy másik gyülekezetbe küldjük az embereket, hanem úgy, hogy az életünkkel bizonyítást teszünk Jézus Krisztusról, s elvezetjük az embereket Jézus Krisztushoz. Azokat, akik még nem ismerik őt.

Pál életében is voltak olyanok, akik a nyomában jártak, és sorra meglátogatták azokat a területeket, amelyeket Pál már felszántott, amely területeken már elültette az Ige magjait. Megpróbálták tönkretenni Pál szolgálatát, és maguk köré gyűjteni az embereket. Többek között úgy, hogy igyekeztek rossz hírért kelteni Pálnak az emberek előtt.

Ez történt például Korinthusban. Egyesek ugyanis a korinthusi gyülekezetben megkérdőjelezték Pál apostoli mivoltát. Becsmérelték őt, illetve az üzenetét, és azon igyekeztek, hogy a törvény alá helyezték az embereket, önmagukat állítva be tekintélyeknek.

Nagyon szomorú azt látni, hogy Pál kénytelen volt folyamatosan védeni magát az őt becsmérlőkkel szemben. Pedig ártatlan volt.

A 2 Korinthus 3-ban is ezt figyelhetjük meg.

1. Elkezdjük-e ismét ajánlani önmagunkat? Vagy szükségünk van-e, mint némelyeknek hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánlólevelekre?

Pál ezt azért mondja, mert voltak olyan emberek, akik hamis ajánlólevelekkel érkeztek egy-egy gyülekezetbe. Ezért mondja, hogy szükségünk van-e, mint némelyeknek, hozzátok szóló vagy töletek kapott ajánlólevelekre, amikor egy másik gyülekezetet látogatunk meg.

Pál így folytatja a 2. versben: *A mi levelünk ti vagytok, amely be van írva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember.*

Pál tehát azt mondja a korinthusiaknak, hogy az ő Jézus Krisztusba vetett hitük és egyáltalán a korinthusi gyülekezet léte a legnagyobb ajánlólevél, amit bárki is kaphat. Vagyis ők maguk Pál apostoli voltának bizonyítékai. Pusztán az a tény, hogy léteznek gyülekezetként, bizonyítja szolgálatának létjogosultságát és elhívásának hitelességét.

Természetesen azok, akik nem mutathatnak fel ilyen bizonyítékokat, kénytelenek mindenféle hamis ajánlólevéllel bizonygatni mások előtt, hogy milyen nagyszerűek. Én is sok ilyen levelet kaptam már az évek során, amelyekhez számos ajánlólevelet csatoltak. Pedig maga a szolgálat az, amely tanúskodik az ember elhívásáról.

Ezért mondja Pál, hogy ti, a korinthusi gyülekezet vagytok az én ajánlólevelem. Pusztán annak a ténye, hogy ti léteztek, bizonyítja azt, hogy Isten elhívott engem.

3. Mert nyilvánvaló, hogy ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva; és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.

4. Ilyen bizodalmonk pedig a Krisztus által van Isten iránt.

5. Nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van.

Emlékezzünk csak vissza, hogy mit mond Pál az előző fejezet végén a 2 Korinthus 2,16-ban. Pál így kiált: „De ki alkalmas erre?” Bizony én is sokszor feltettem már ezt a kérdést, amikor láttam, hogy mit követel a szolgálat.

Pál itt adja meg a választ a második fejezetben feltett kérdésére, amikor azt mondja, hogy *nem mintha önmagunktól, mintegy a magunk erejéből volnánk alkalmasak, hogy bármit is megítéljünk; ellenkezőleg, a mi alkalmasságunk az Istentől van.*

Hiszem, hogy Isten megengedi azt, hogy eljussunk saját képességeink és erőforrásaink végére, azért hogy megtanuljunk Benne bízni, és megtanuljuk azt, hogy a mi alkalmasságunk Tőle van.

Isten úgy mutatkozott be Ábrahámnak, mint 'El Shaddai'. Ez annyit jelent, hogy: 'Mindenre elegendő'. És bizony milyen jó ismerni azt az Istent, aki mindenre elegendő, akiben mindent megtalálunk! Milyen jó, hogy Rá támaszkodhatunk, amikor elérkezünk saját erőforrásaink végére. Istenben mindenünk megvan, ami szükséges, mert elérhetővé tette a számunkra Jézus Krisztus által.

6. ő tett alkalmassá minket arra, hogy az új szövetség szolgálói legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Sajnos ez az igevers egyike azoknak, amelyeket gyakran a szöveggörnyezetéből kiragadva idéznek. Mindenek előtt azok szeretik ezt szöveggörnyezetéből kiragadva idézni, akik megtapasztalásokra épülő kapcsolatot szeretnének kialakítani Istennel, és egyre izgalmasabb megtapasztalásokat keresnek. Az ilyenek sokszor mondják azt, hogy a Bibliában az áll: *A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.* Ezzel mintha azt akarnák mondani, hogy Isten Igéje megöl téged, a lelki megtapasztalások azonban megelevenítenek. Ez azonban egy hamis elképzelés, mely abból fakad, hogy az igeverset nem a szöveggörnyezetében értelmezik.

Hiszen az Igében a Zsidók 4,12-ben azt olvashatjuk, hogy *Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.*

Isten Igéje, vagyis a betű, nem öl meg. Nagyon is élő és ható, és életet ad. A törvény betűje az, amely megöl.

Pál a 6. versben azt mondja, hogy az új szövetség szolgálói vagyunk. A régi szövetség volt a törvény, a betű. A régi szövetség, a törvény betűi valóban halálra ítélnék bennünket. Ha valaki tehát a törvény betartásával kíván megigazulni, túl késő. A törvény ugyanis egy szempillantás alatt halálra ítéli az embert. Általa nem igazulhatsz meg. Sőt elpusztulsz. A törvény betűje halált szab ki ránk.

A Róma 10,5-ben ugyanis ezt olvashatjuk: *Mózes ugyanis azt írja, hogy aki „cselekszi a törvényből való igazságot, az az ember fog élni általa”.*

A Jakab 2,10-ben pedig ezt olvashatjuk: *Mert aki valamennyi törvényt megtartja, de akár csak egy ellen is vét, az valamennyi ellen vétkezett.*

Vagyis a törvény mindannyiunkat halálra ítél. Tehát a régi szövetség betűje, a törvény betűje az, amely megöl, a Lélek azonban - az új szövetség Lelke - megelevenít, mert új, lelki értelemben vett életet ad.

A 7. versben Pál így folytatja: *Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyszólván nem tudtak Izráel fiai Mózes arcára nézni arcának múltó dicsősége miatt,*

Úgy vélem, sokan félreértelmezik annak a lepelnek a funkcióját, amellyel Mózes eltakarta az arcát, amikor lejtött a hegyről kezében a kőtáblákkal, miután Istennel találkozott. Ne feledjük, hogy Mózesnek a Sínai-hegyen megadatott az a kiváltság, hogy hátulról lássa Isten dicsőségét.

Isten megkérdezte Mózesről a Sínai-hegyen, hogy mire vágyik. Mózes pedig ezt mondja a 2 Mózses 33,18-ban: *Mutasd meg nekem dicsőségedet!*

19. *Az ÚR így felelt: Elvonultatom előtted egész fenségemet, és kimondom előtted az ÚR nevét. Kegyelmezek, akinek kegyelmezek, és irgalmazok, akinek irgalmazok.*

20. *Orcámat azonban nem láthatod - mondta -, mert nem láthat engem ember úgy, hogy életben maradjon.*

21. *És ezt mondta az ÚR: Van itt hely nálam, állj a kősziklára!*

22. *És amikor elvonul dicsőségem, a kőszikla hasadékába állítalak, és kezemmel betakarlak, amíg elvonulok.*

23. *Azután elveszem kezemet, és megláthatsz hátulról, mert orcámat senki sem láthatja meg.*

Amit Mózes látott, olyan dicsőséges volt, hogy még napokon át sugárzott az arca, miután lejtött a Sínai-hegyről kezében a kőtáblákkal.

A 2 Mózses 34,33-ban azt látjuk, hogy később Mózes egy lepellel takarta el az arcát. De nem azért, mert olyan fényesen ragyogott az arca, hanem azért, mert az a ragyogás addigra kezdett elhalványulni, és Mózes nem akarta, hogy az emberek lássák, ahogy egyre inkább eltűnik arcának ragyogása.

A múlandó ragyogás tulajdonképpen a törvényt jelképezte, amely szintén elmúlik egy napon, hogy Isten új szövetséget hozhasson létre Jézus Krisztuson keresztül. Mózes tehát azért takarta el lepellel az arcát, hogy az emberek ne láthassák, hogyan alszik ki arcának ragyogása. Ezt néhány igeverssel később látni fogjuk.

Tehát 7. vers még egyszer: *Ha pedig a halálnak betűkkel kőbe vésett szolgálata dicsőséges volt, úgyhogy nem tudtak Izráel fiai Mózes arcára nézni arcának múltó dicsősége miatt,*

8. *hogyne volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálata?*

Ha tehát ez a régi szövetség, amely az embereket halálra ítélte, olyan dicsőséges volt, mennyivel inkább dicsőséges az új szövetség, amely megelevenít Jézus Krisztus által mindenkit, aki azt elfogadja.

9. *Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel dicsőségesebb az igazság szolgálata!*

10. *Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt.*

Vagyis szinte össze sem lehet hasonlítani a régi szövetség dicsőségét az új szövetség kimondhatatlan dicsőségével. Mindennél dicsőségesebb ugyanis az az új kapcsolat, amely Jézus Krisztus által kialakulhat köztünk és Isten között. A régi szövetség az emberek hűségére és engedelmességére épült.

Közben ne feledjük, hogy Isten mindig azért kötött az emberekkel szövetséget, hogy kialakulhasson egy kapcsolat Közte és az ember között.

A régi szövetség sikertelen volt. Nem azért, mert nem volt jó, hanem azért, mert az ember gyengének bizonyult, és lebukott. A régi szövetség ugyanis az emberek hűségére és engedelmességére épült. Az új szövetség azonban sikeres, mert arra a tényre épül, hogy Isten hűséges az Ő Igéjéhez. Az a szövetség tehát, amely az én Ige iránti hűségemre épült, elbukott, mert én nem tudtam hűséges maradni. Azonban tudhatjuk, hogy Isten mindig hűséges az Ő Igéjéhez, Ezért az Új szövetség, amelyben mi is állunk, sziklaszilárd.

Ezért mondhatja Pál a 2 Timóteus 1,12-ben, hogy *mert tudom, kiben hiszek, és meg vagyok győződve, hogy neki van hatalma arra, hogy a rám bízott kincset megőrizze arra a napra.*

Pál tehát azt mondja, hogy „Rábízta az életemet és a jövőmet, és teljes bizonyossággal állíthatom, hogy egy napon bevisz engem az Ő teljes dicsőségébe, mert Isten hűséges az Ő Igéjéhez. Isten ugyanis soha nem hibázik, soha nem bukik el.”

Pál tehát arról ír a 2 Korinthus 3. részének elején, hogy az új szövetség még dicsőségesebb, mint a régi, mert Isten dicsőségére épül.

10. vers még egyszer: *Sőt ami ott dicsőséges volt, már nem is dicsőséges az azt felülmúló dicsőség miatt.*

11. *Ha ugyanis a múlandó dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a maradandó.*

12. *Mivel tehát ilyen reménységünk van, teljes nyíltsággal szólunk;*

13. *és nem úgy, mint Mózes, aki leplet tett az arcára, hogy ne lássák Izráel fiai a múlandó dicsőség végét.*

Itt tehát láthatjuk, hogy Mózes azért takarta el lepellet az arcát, mert nem akarta, hogy a nép lássa, ahogy szépen lassan elmúlik arcáról Isten dicsősége.

14. *De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el.*

A Róma 11,25-ben ezt olvashatjuk: *megkeményedés Izraelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak,*

Vagyis Izráel egy időre megvakult egészen a mai napig. Amikor a törvényt olvassák, egyfajta lepel fedi az arcukat, és ez megakadályozza őket abban, hogy igazán megértsék azt. Egy nagyon szomorú dolognak lehetünk tehát tanúi a zsidó nép körében. Mert bár szóban ragaszkodnak a mózesi törvényhez, a gyakorlatban nem a törvény betartásával próbálnak megigazulni Isten előtt.

A mózesi törvény értelmében, vagyis a régi szövetség értelmében a bűnbocsánat elnyeréséhez fel kellett áldozni egy állatot. Az állatot elvitték a paphoz, majd az, aki az állatot hozta, az állat fejére tette kezeit, és megvallotta bűneit. Ezután a pap levágta a hozott állatot, és feláldozta vétekért való áldozatként az Úrnak. Az áldozat vére tehát elfedezte az ember bűnét, és ily módon az ember odamehetett Isten színe elé.

Ma azonban a zsidók arcát lepel fedi, nem értik a törvényt, mert a saját jócselekedeteik alapján szeretnének odajárulni Isten elé. Nem veszik figyelembe azt, hogy Isten a törvények értelmében megköveteli tőlük, hogy bűneikért feláldozzanak egy állatot. Hiszen a Róma 6,23-ban azt olvashatjuk, hogy a bűn zsoldja a halál. A Zsidók 9,22 pedig egyértelműen kimondja, hogy a vér kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

Egyelőre azonban azt látjuk, hogy az áldozati rendszert saját cselekedeteikkel próbálják helyettesíteni. Cselekedeteik alapján szeretnének Isten elé járulni. Cselekedeteikre építik saját igazságukat. Pedig a mózesi törvényekben sehol nem szerepel az, hogy az áldozati rendszert bármivel is helyettesíteni lehetne. Sajnos ma is lepel fedi az arcukat, amikor a törvényt olvassák. Hiszen úgy gondolják, hogy a jócselekedeteikkel kiengesztelhetik Istent a bűneikért.

A szomorú igazság azonban az, amit a 14. versben ír Pál: *De az ő gondolkozásuk eltompult, mert az Ószövetség felolvasásakor ugyanaz a lepel mind a mai napig felfedetlenül megmaradt, mivel az csak Krisztusban tűnik el.*

Egyelőre tehát Izráel részben vak. Vegyük észre, mit ír Pál. Azt mondja, ez a lepel csak Krisztusban tűnik el, amikor felismerjük, hogy Jézus Krisztus az egyetlen, aki tökéletesen helyettesíti az ószövetségben bemutatott áldozatokat, hogy Ő az, aki kifizette az árat a mi

bűneinkért. Ha felismerjük, hogy csak Jézus Krisztus a tökéletes áldozat, akkor megértjük azt is, hogy miért kellett meghalnia a kereszten, és miért Neki kellett meghalnia. Azért mert csak az Ő áldozata elégítette meg Isten igazságérzetét.

15. *Sőt mindmáig, valahányszor Mózeset olvassák, lepel van a szívükön.*

Vagyis egyszerűen nem látják az igazságot.

16. *De ha majd megtérnek az Úrhoz, elvételik a lepel.*

17. *Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.*

Találunk néhány olyan ígérést ebben a levélben, amelyeket egyes pünkösdi gyülekezetek különösen gyakran idéznek. Az egyik ilyen ígérés a 6.vers második fele itt a 3. fejezetben, amely így szól: *A betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.*

Egy másik ígérés, amely számukra nagyon fontos, az épp a 17. vers, amely így szól: *Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.* Ők ezt meglehetősen tágran értelmezik. Véleményük szerint ez azt jelenti, hogy az ember a létező legkülönbébb dolgokra szabad a Lélekben. Szabadsága van arra, hogy kiáltson, ha neki úgy tetszik, vagy akár futkározzon a padsorok között, vagy ami éppen az eszébe jut. Ez az értelmezés azonban nem veszi figyelembe a szövegkörnyezetet, amiből egyértelműen kiderül, hogy mire vonatkozik a szabadság. *Ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.* Mitől válunk szabaddá? A törvénytől. Mi tehát kiszabadultunk a törvény fogságából. Róma 8,1: *Nincs tehát most már semmiféle kárhozható ítélet azok ellen, akik a Krisztus Jézusban vannak.*

Az üdvösség, amit Jézus Krisztustól kapunk, tökéletes. Vagyis ahol az Úr Lelke, ott a szabadság. Megszabadultunk a törvény elvárásaitól.

18. *Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.*

A Lélek munkája az életünkben abból a célból történik, hogy egyre inkább Krisztus képmására formálódjunk. Amikor Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta meg.

Isten azt mondta az 1 Mózes 1,26-ban: *Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlónak.* És ez így is történt. De amikor az ember bűnbe esett, elbukott, többé nem hordozta Isten képmását.

Isten Lélek, és mi az Ő képmására teremtettünk. Mi is elsősorban szellemi lények vagyunk. Van lelkünk, bár fizikai testben élünk, és van lelkiismeretünk. De Isten azt is mondta az embernek az 1 Mózes 2,17-ben, hogy *de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert ha eszel róla, meg kell halnod.*

Abban a pillanatban, amikor az ember bűnbe esett, meghalt a lelke. Ezért írja Pál az Efezus 2,1-ben, hogy *Titeket is életre keltett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.*

Isten egyik fő jellemvonása a szeretet. Az embert is úgy teremtette, hogy képes legyen szeretni, sőt mi több, hogy vágyjon a szeretetre. Isten világosság. Az embereknek is adott egyfajta világosságot: értelmet adott nekik, és tudatot ültetett beléjük. De a bűn által az emberek beléptek a sötétségbe. Ahogy Pál írja a Róma 1,21-ben: *értetlen szívük elsötétedett.*

Az ember tehát elbukott. Nem hordozza Isten képmását. Isten azonban szeretné mindezt helyreállítani, hogy az ember ismét olyanná válhasson, amilyenné Isten teremtette mielőtt elbukott.

Ezt a munkát végzi bennünk is a Szentlélek. Ahogy engedjük, hogy munkálkodjon bennünk, Ő egyre inkább Krisztus képmására formál bennünket.

Visszatérve a 18. vershez: *Mi pedig, miközben fedetlen arccal...*

Korábban Pál Izráel gyermekeiről azt mondja, hogy lepel borítja az arcukat, valahányszor a mózesi törvényeket olvassák. Olyan mintha megvakultak volna, nem értik azt.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre. Amikor a tükörbe nézve meglátom a tükörképemet, látom Isten munkáját az életemben, ahogy Isten Szentlelke átformál, és egyre inkább Jézus Krisztus képére formál. Milyen csodálatos dolog látni Isten munkáját az életünkben, és csak ámulni és bámulni azon, amit Isten már elvégzett!

Az én életemben is voltak olyan területek, amelyekben különösen látványosan és szörnyűségesen köszönt vissza a régi természetem. Régen nagyon lobbanékony voltam. Hihetetlenül könnyen kihoztak a béketűrésből. Már a legapróbb dologgal is. Ez szörnyen ronda volt, és nekem sem tetszett. Ki nem állhattam az indulatosságot. Természetesen minden erőmmel azon voltam, hogy kordában tartsam heves természetemet, de egyszerűen képtelen voltam rá. Egyszerűen csak történtek a dolgok, és én teljesen váratlanul felrobbantam, még mielőtt bármit tehettem volna. Utána ott álltam szégyenkezve azért, amit tettem, és azért, amit mondtam. Rossz volt a lelkiismeretem, és örök vesztesnek éreztem magam. Akármennyire is próbálkoztam, egyszerűen képtelen voltam visszafogni magam. Az egyik napon aztán végre azt mondtam Istennek: „Uram, annyira sajnálom. Egyszerűen képtelen vagyok rá. Te látod, hogy megpróbáltam, de egyszerűen képtelen vagyok rá.” Úgyhogy elkeseredetten feladtam a harcot. Úgy éreztem, hogy semmi remény arra, hogy valaha uralni tudom majd heves természetem.

Akkor elkezdett munkálkodni bennem a Szentlélek, és elvégezte bennem azt, amire én mindaddig képtelen voltam. Addig úgy éreztem magam, mint egy nagy fortyogó fazék, amelyből bármelyik pillanatban kitörhet a forrásban lévő víz, és úgy éreztem, elkeseredetten próbálom a fedőt a fazékon tartani. A Szentlélek azonban nem ezt tette. Hanem lecsillapította a bensőmet, eltüntette onnan a feszültséget, a gőzt, amely kitörni készült. Úgyhogy, amikor ismét olyan helyzetbe kerültem, amely hatására egy perc alatt robbantam volna a múltban, észrevettem, hogy teljesen másként kezelem. Már nem robbantam. És amikor a tükörbe néztem megpillantottam a Szentlélek munkáját az életemben, ahogy Jézus Krisztus képmására formál engem. Olyan dicsőséges látni Isten Szentlelkének munkáját bennünk, ahogy változtat bennünket, kimossa belőlünk régi énünk sok-sok szennyét, miközben Krisztus képmására formál bennünket. Ahogy Dávid is írja a Zsoltárok 17,15-ben: *Én pedig meglátom orcádat, mint igaz ember, öröm tölt el, ha meglátlak, amikor fölédredek.*

Egy napon majd, amikor tükörbe nézek, az Urat pillanthatom meg. Megdicsőült állapotomban olyan leszek, mint Ő. Milyen csodálatos is lesz majd az a nap, amikor a Szentlélek munkája befejeződik az életemben, mert tökéletesen átformáltattam Jézus Krisztus képmására.

1 János 3,2: *Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvaló, hogy mivé leszünk. Tudjuk, hogy amikor ez nyilvánvalóvá lesz, hasonlóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában.*

Istennek hála, hogy Isten Szentlelke minden nap folyamatosan munkálkodik az életemben, és ezért van változás. A Szentlélek mindig egy kicsit jobban Isten drága Fiának képmására formál. De hogyan történik ez? Nem úgy, hogy magamra nézek. Mert amikor magamra nézek, képtelen vagyok a változásra. Ehelyett folyamatosan Jézusra kell néznem.

Amikor másoktól várom a segítséget, azt találok, hogy ők is tehetetlenek. Egyedül Jézus tud nekem segíteni. Ezért kell Rá néznem. Pedig mi hajlamosak vagyunk inkább más emberekhez fordulni, mint Istenhez. Arra gondolunk, hogy gyorsan rohanjunk el a pásztorhoz, hátha tud nekünk mondani néhány varázsszót, ami megváltoztat bennünket. Mi is kaptunk már sok ilyen telefonhívást. És mindig ugyanaz a történet. Van, aki azt mondja, hogy már hét lelkipásztort felkeresett, egyik sem tudott neki segíteni, és most velem szeretne beszélni. Pedig ez az ember bennem is csalódnai fog, mert nekem sincs semmilyen varázsigém, és nincsen varázs receptem. Az a változás, amire ez az ember vágyik, nem rajtam keresztül fog

megvalósulni, nem azáltal, hogy leülünk és megpróbálok tanácsot adni. Ne az emberekre nézzünk, hanem Jézus Krisztusra! Mert csak Ő tudja kimunkálni bennünk azokat a változásokat, amelyekre mi is annyira vágyunk. Sajnos sok gyülekezetben olyan tanácsadási programok működnek, amelyek eredményeként a problémával küszködő függni kezd a tanácsadójától, és tőle várja a problémái megoldását. Ez pedig nagyon szomorú.

Létezik egy tanulmány, amely nagy port kavart az Egyesült Államokban. A tanulmány írója egy meglehetősen átfogó vizsgálatot végzett olyan emberek körében, akik valamiféle problémával küszködtek és pszichoanalitikushoz fordultak, tőle várván a megoldást problémájukra. Vizsgálataik során azt találták, hogy azoknak az embereknek, akik egy éven át pszichoanalitikushoz jártak és egy terápián vettek részt, csupán a 43%-a jutott el arra a pontra, hogy a terápiát nem kellett folytatnia. Valamivel jobb eredmények születtek azok körében, akik pszichoterápiára jártak egy évig, 52%-uk nem szorult további kezelésre egy év elteltével. Akik egy évig pszichiáterhez jártak, még jobb eredményeket értek el. 61%-uk fejezhette be egy év után a terápiát. Érdekes azonban, hogy volt egy csoport, amelynek tagjai semmiféle terápián nem vettek részt, és a csoport tagjainak 73%-a jutott el arra a pontra az év végén, hogy nem is volt szükségük terápiára. Ez a tanulmány bizony nagyon felkavarta az Egyesült Államokat. Mindenek előtt a pszichológusok figyelme irányult fokozottan erre a tanulmányra. Ez a tanulmány azonban azt támasztja alá, amit én is említettem korábban, hogy a mi segítségünk az Úrtól jön. Akkor kapunk válaszokat kérdéseinkre, ha Jézusra nézünk. Hiába várunk segítséget emberektől, hiába próbálunk mankóként tanácsadókra támaszkodni, csak Isten segíthet. Nem jutunk előbbre, ha nem fordulunk Jézus Krisztushoz, aki segíteni akar nekünk.

18. Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Ahogy az Úr Lelke munkálkodik a szívünkben! A legjobb dolog, amit egy tanácsadó tehet, az az, hogy Jézushoz visz bennünket, hogy Tőle függjünk. Ez a lehető legnagyobb segítség, amit nekünk nyújthat, mert csak Jézus Krisztus tud rajtunk segíteni. Néhány évvel ezelőtt egy pszichiáter járt hozzám tanácsadásra. Egy nagyon vonzó ajánlatot tett nekem. Azt mondta, hogy dolgozzam neki, mármint az ő magánpraxisában tanácsadóként. Ez a pszichiáter azt mondta nekem, hogy 'én meg tudom mondani, hogy mi egy-egy páciensemnek a problémája, de ennél többet nem tudok tenni. De nálad van erre a válasz. Ezért szeretném, ha nekem dolgoznál.' Pedig a válasz egyszerű: az emberek figyelmét Jézus Krisztusra kell irányítanunk. Ériük el az embereknél, hogy Krisztusban bízzanak, hogy Rá nézzenek.

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Lelke által dicsőségről dicsőségre.

Vagyis a Szentlélek munkájának köszönhetően változásra kerül sor az életünkben.

4,1: Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban állunk

Milyen szolgálatról van itt szó? Egy olyan szolgálatról, amelyben Jézus Krisztusra mutatunk.

Ezért tehát, mivel ilyen szolgálatban állunk, minthogy irgalmat nyertünk, nem csüggedünk el,

2. hanem elvetjük a szégyenletes titkos bűnöket; nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.

Pál azt mondja itt a korinthusiaknak, hogy nem megtéveszteni próbálja őket, és nem arra törekszik, hogy egy felfokozottabb érzelmi állapotba kerüljenek.

Pál azt írja: *nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.*

Ma együtt ebédeltem néhány emberrel, aki Izraelből érkeztek. Ebéd közben az egyik férfi a következőket mondta nekem: „Tudod, először a tévében láttalak. Egyik délelőtt, amikor bekapcsoltam a tévét, te jelentél meg a képernyőn. Ott álltál a pulpituson mögöttem egy menórával, és az Ószövetségből tanítottál. Azonnal hívtam a feleségemet, és azt mondtam: Nézd csak, itt egy zsidó rabbi. De biztosan nem ortodox zsidó, az öltözetéből ítélve.” Majd így folytatta: „Attól kezdve minden vasárnap meghallgattam a tanításod. Annyira más voltál, mint a többi lelkész a tévében. A keresztény tévéműsorok közül ugyanis nagyon sok sértő az én tudásomra nézve, mert csak az érzelmekre próbálnak hatni. Az értelmemre nézve ez sértő. Te azonban elgondolkodtattál engem. Nagyon sok mindenem elkezdtem gondolkodni.”

Pál is ezt mondja saját szolgálatáról, hogy világosan hirdette az evangéliumot, nem pedig a korinthusiak érzelmeit igyekezett felkorbácsolni. Ezért mondja, hogy nem járt ravaszságban, és nem próbálta meghamisítani az Isten ígését. Mindezekről elhatárolja magát.

De higgyétek el, hogy nagyon sok ravasz ember van a világban. Az első gyülekezet létrejötte óta mindig is voltak ilyenek. Sajnos napjainkban is léteznek ilyen emberek. Néha olyan hihetetlenül ravasz leveleket kapok e-mailben, hogy az szinte már felfoghatatlan. Minden trükkel megpróbálkoznak, amit csak el tudsz képzelni. Azt mondják, hogy ha csak ezer vagy kétezer, vagy akár háromezer forinttal hajlandó vagyok támogatni a szolgálatukat... De legjobb az lenne, ha 10.000 Ft-ot küldenék, mert nagy szükségben van a szolgálatuk. Ha ezt megteszem, akkor imádkoznak értem.

Pál tehát azt mondja a 2 Korinthus 4,2-ben: *hogy elvetjük a szégyenletes, titkos bűnöket, nem járunk ravaszságban, nem is hamisítjuk meg az Isten ígését, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.*

Egyesek azt hirdették Pálról, hogy rejtélyes a tanítása, hogy nem lehet megérteni az üzenetét. Pál erre a vádra is nagyon bölcsen reagált.

3. Ha pedig nem elég világos a mi evangéliumunk, csak azok számára nem világos, akik elvesznek.

4. Ezeknek a gondolkozását e világ istene megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása.

Ez egy rendkívül érdekes ígérés, amelyen úgy érzem, egy kicsit el kell időznünk, mert kulcsfontosságú és segítségünkre lehet, amikor a még nem megtért szeretteinkért imádkozunk.

Ahogy a korábbiakban már említettük, Isten a saját képmására teremtette az embert, az Ő egyik jellemvonása pedig az, hogy akarattal rendelkezik, sőt mi több, képes arra, hogy akaratát megvalósítsa. Isten szabad akarattal rendelkezik. Mivel tehát Isten a saját képmására teremtett bennünket, nekünk is szabad akaratot adott, hogy dönthessünk saját sorsunk felől. És ez valóban így is van. Mi döntünk saját sorsunk felől. Isten tehát szabad akaratot adott nekünk, vagyis szabad döntéshozatali jogot. És tiszteletben is tartja azokat a döntéseket, amelyeket szabad akaratunkból hozunk. Abban a pillanatban, amikor Isten bármire is kényszerítene engem, tulajdonképpen kivenné a kezemből a szabad döntéshozatal jogát, többé nem rendelkeznék szabad akarattal. Ahhoz azonban, hogy én valóban szabad döntési joggal rendelkezsem, fontos, hogy Isten a döntéseimet tiszteletben tartsa, és hogy lehetőségem nyíljon arra, hogy egyáltalán döntéseket hozzak.

Isten Adámnak is lehetőséget biztosított arra, hogy döntsön, válasszon, és döntését azután tiszteletben tartotta. Így van ez velünk is. Eldönthetjük, hogy szeretni akarjuk-e Istent

vagy éppen hátat fordítunk neki. Isten pedig mindenképpen tiszteletben tartja majd a döntésünket. Hiszen ha ezt nem tenné, nem is rendelkeznék igazi döntéshozatali joggal.

Ha tehát Isten valóban tiszteletben tartja a döntéseinket, akkor nem imádkozhatom azt, hogy „Uram, kérlek, üdvözítsd Jánost!” János ugyanis csak akkor üdvözülni, ha ő maga kéri Istent, hogy üdvözítse őt. Vagyis, ha Isten Jánost akarata ellenére üdvözítené, akkor megsértené a mi szabad akaratunkat. Akkor viszont mi értelme lenne annak, hogy Isten szabad döntési joggal ruházott fel bennünket?

Így tehát amikor azon gondolkodunk, hogyan imádkozzunk azokért, akik még nem üdvözültek, bizony nehéz kérdéssel találjuk szembe magunkat, amelyekre azonban ez az igerész választ nyújt. A 4. versben ugyanis Pál azokról ír, akik még nem tértek meg, és azt mondja: *Ezeknek a gondolkozását e világ istene – vagyis a Sátán – megvakította, mert hitetlenek, és így nem látják meg a Krisztus dicsőségéről szóló evangélium világosságát, aki az Isten képmása.*

Miért nem hisz tehát János Jézus Krisztusban? Azért, mert a Sátán vakká tette őt az igazságra. Ezért nem látja annak a dicsőséges üdvösségnek az igazságát, amelyet Isten kínál. A Sátán megmérgezte az elméjét, és előítéleteket ültetett el abban Istennel szemben. Mintha a Sátán teljesen elvárásolta volna.

Azt is hozzá kell itt tennünk, hogy bár Isten tiszteletben tartja a döntéseinket, a Sátán nem. Őt aztán egyáltalán nem érdekli a szabad akaratod. Az első adandó alkalommal kiveti rád a hálóját és vakká tesz az igazságra, és megmérgezi az elmédet, és mindenféle előítéletes és irracionális gondolatot ültet el a fejedben Istennel kapcsolatban. Emiatt nem leszel képes racionálisan gondolkodni az Istennel való kapcsolatáról Jézus Krisztusban.

Nem tudom, hogy észrevettétek-e már, hogy vannak olyan emberek, akik nagyon készségesen és racionálisan elbeszélgetnek veled a világon mindenről, Jézus Krisztus evangéliumának kivételével. Beszélhetünk velük fociról, mégpedig órákon keresztül. Beszélhetünk velük a Balaton helyzetéről, vagy a Mátra szépségéről, vagy az úrutazásról. Mindenről nagyon készségesen elbeszélgetnek veled. De abban a pillanatban, hogy felhozod Jézus Krisztust, hirtelen nagyon ellenségesen kezdenek viselkedni, esetleg rád förmednek, hogy ilyen témáról nem szokás beszélgetni. Teljesen irracionálisan kezdenek el viselkedni. De vajon miért? Mert a Sátán már komoly befolyásra tett szert az életük felett.

A 2 Timóteus 2,26-ban Pál ezt írja Timóteusnak: *és felocsúdjának az ördög csapdájából, aki foglyul ejtette őket, hogy akaratát teljesítsék.*

Evilág istene tehát megvakította a nem hívőket.

A Máté 18,18-ban ezt mondja Jézus: *Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.*

Hogyan is imádkozzunk tehát azokért a szeretteinkért, akik még nem tértek meg? Imánkban kérjük Istent, hogy kötözze meg a Sátánt, aki megvakította és a börtönébe zárta őket; hogy kötözze meg a Sátán munkáját az életükben, amellyel megmérgezte az elméjüket, hogy előítéleteket tápláljanak Istennel szemben. Imádkozzunk azért, hogy képesek legyenek mérlegelni Isten igazságát anélkül, hogy a Sátán próbálna rájuk nyomást gyakorolni és ettől eltéríteni őket. Mert ha bárki is tiszta fejjel megnézi, hogy mit kínál nekünk Isten Jézus Krisztusban, rá kell döbbsennie, hogy ostobaság lenne azt elutasítani. Sokan mégsem tudják azt elfogadni. Pontosan azért, mert a Sátán a markában tartja őket. Mi azonban imáinkkal ki tudjuk őket szabadítani a Sátán hatalmából. És amikor végre megnyílik a szemük, készségesen elfogadják azt a kegyelemmel teli ajánlatot, melyet Isten tesz mindannyiunknak Jézus Krisztusban. Vagyis amikor meg nem tért szeretteinkért imádkozunk, imádkozzunk azért, hogy megnyíljon a szemük, hogy megszabadulhassanak a Sátán hatalmából.

Máté 18,18 ismét: *Bizony, mondom néktek: amit megkötök a földön, kötve lesz a mennyben is, amit pedig feloldotok a földön, oldva lesz a mennyben is.*

Vagyis Isten megkötözi majd a Sátánt. Vagyis Isten megnyitja majd a szemüket, és akkor képesek lesznek majd ismét tisztán látni, és megérteni azt az ajánlatot, amelyet Isten nekünk tett Jézus Krisztuson keresztül. Aztán imádkozzunk azért, hogy a Szentlélek elkezdjen munkálkodni a szívükben, hogy megmutassa nekik a bűnösségüket, és Istenhez vonja őket. Nem mondhatjuk tehát egyszerűen azt, hogy Uram, kérlek, üdvözítsd őket. Hiszen Isten senkit nem fog üdvözíteni, ha valaki azt nem akarja. Nekik kell tehát akarniuk, és nekik kell kérniük Istent, hogy üdvözítse őket.

Jézus a János 6,37-ben a következőket mondja: *aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.*

Vagyis az imáinkkal arra törekedjünk, hogy kiszabadítsuk őket a Sátán hatalmából, hogy megnyíljon a szemük és megtérhessenek.

Pál így folytatja: 5. *Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, az Urat, önmagunkat pedig mint szolgáitokat Jézusért.*

6. *Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”,*

1 Mózes 1,1: *Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a földet.*

2. *A föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt, de Isten Lelke lebegett a vizek fölött.*

3. *Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság.*

A hatalmas Isten tehát életre hívta a világosságot, és látta Isten, hogy a világosság jó.

Az 1 Mózes 1,4-ben azt olvashatjuk, hogy *elválasztotta Isten a világosságot a sötétségtől.*

Ez egy nagyon érdekes kijelentés, kiváltképpen, ha tudományos szempontból vizsgáljuk. Bár mi ebben az esetben nem ezt tesszük.

Nézzük csak meg, hogy mit ír az Ige az 1 Mózes 1,3-ban: *Ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság*

Bámulatos, micsoda hatalma van Istennek!

2 Korinthus 4,6: *Isten ugyanis, aki ezt mondta: „Sötétségből világosság ragyogjon fel”, ő gyújtott világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.*

Mi pedig fedetlen arccal szemléljük az ő dicsőségét. Ezt a dicsőséget pedig Jézus Krisztus arcán találjuk.

7. *Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak:*

A legcsodálatosabb kincs, amit Isten az embernek adhat, az Jézus Krisztus ismeretének világossága. Nincs értékesebb annál az örök életnél, amely a miénk Jézus Krisztusban.

Jézus is azt mondja a Máté 16,26-ban: *Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Vagy mit adhat az ember váltságdíjul a lelkéért?*

Jézus Krisztus ismeretének világossága, amely hívőként a birtokunkban van, a lehető legnagyobb kincs, és Isten cserépedényekbe helyezi ezt: *Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van.* A testünk tehát - ez a cserépedény - az örökkévaló Isten lakóhelyévé válik.

János 14,20: *Azt mondja Jézus: Azon a napon megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.*

Ez a bámulatos kincs, az evangélium világossága, agyagedényekben lakozik. Isten fogja a legdrágább kincset, és a legolcsóbb edénybe helyezi azt: egy agyagedénybe, egy közönséges agyagedénybe. Abban az időben az agyagedények nem mentek különlegességszámba. Nem voltak különösen értékesek. Napjainkban más a helyzet, hiszen a kézzel festett agyagedények nagyon értékesek is lehetnek.

Isten tehát vesz valami nagyon értékeset, és agyagedényekbe helyezi azt. Miért? *Hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne magunknak.* Ezt írja Pál a 7. versben.

Micsoda ostobaság is az, hogy az ember hajlandó önmagával dicsekedni, az agyagedénnyel, nem pedig annak tartalmával.

Normann Grabb a „The Deep Thing of God” című könyvében arról ír, hogy az ember legcsodálatosabb jellemzője az, hogy egy edény, amelyben Isten lakozik, az Örökkévaló Isten. Amikor elolvastam ezt a könyvet, Normann Grabb ezen kijelentése teljességgel lenyűgözött. De ahogy elkezdtem rajta gondolkodni, rájöttem, hogy nincs igaza. Rádöbbsentem ugyanis, hogy létezik még egy, ennél fontosabb funkciónk is: csatornák vagyunk, amelyen keresztül Isten kiáradhat a körülöttünk lévő világba. Ezzel természetesen nem azt akarom mondani, hogy nem elég dicsőséges annak a gondolata, hogy az Örökkévaló Isten bennünk, agyagedényekben lakozik. Hiszen már ez önmagában hihetetlenül dicsőséges! De Isten még egy lépéssel tovább megy, amikor rajtunk keresztül kiönti a szeretetét a világra, hogy a dicsőséges kincset, amelyet nekem adott, megoszthassam másokkal. Isten tehát először is bennem munkálkodik, majd pedig elkezdi rajtam keresztül is munkálkodik. Amikor ez bekövetkezik, vagyis amikor Isten belőlem kiáradva megérinti a körülöttem lévő világot is, akkor használja ki maximálisan a bennem rejlő lehetőségeket.

Fontos felismernünk, hogy az agyagedény önmagában nem értékes. Értéke a tartalmában rejlik. Ahogy az agyagedényből kiöntik a tartalmát, belőlünk is, de figyelniük kell arra, hogy a tartalommal együtt ne önmagunkat öntsük ki. Például az én esetemben fontos, hogy ne a személyiségemet öntsem bele a tanításba, hanem olyan tisztán engedjem előtörni belőlem az Isten által odahelyezett tartalmat, amilyen tisztán csak lehet.

Előfordult már, hogy műanyag dobozban tároltál a hűtőben hagymát? Aztán később, valamilyen oknál fogva ivóvizet tároltál ugyanabban a dobozban, és furcsa módon minden egyes alkalommal, amikor ittál belőle, hagyma íze volt? Amikor vizet iszom, nem hagyma ízű vízre vágyom. A hagymával önmagában semmi bajom. Nagyon szeretem a hagymát, de nem olyan formában, hogy a víznek hagyma íze van. Amikor az edénynek köszönhetően egy bizonyos ízűvé válik a víz, itt az ideje, hogy megszabaduljunk attól az edénytől.

Isten is egy teljességgel hihetetlen dolgot művelt. Egy felbecsülhetetlen értékű kincset a lehető legközönségesebb edénybe helyezett, hogy az emberek ne az edényen ámuljanak el, hanem az edény tartalmán, és Isten munkáján, amelyet az edényen keresztül végez. Ahogy Pál mondja a 7. versben: *hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk, és ne magunknak.*

Ezt mondta a 2 Korinthus 4,5-ben: *Mert nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézus.*

Bárcsak ez lenne a jelmondata minden lelkipásztornak. Bárcsak azt mondanák, hogy nem önmagunkat hirdetjük, hanem Krisztus Jézust, és arra törekszünk, hogy az agyagedény tartalmát, Jézus Krisztus kincsét adjuk át az embereknek, ahelyett, hogy saját agyagedényünket kínálnánk fel nekik. Hiszen abban a pillanatban, ahogy magát az edényt nyújtjuk az embereknek, Isten széttöri azt, és nem marad más, mint repedt agyagedény.

8. vers: *Mindenütt szorongatnak minket*

Pál itt a szolgálatáról beszél. Isten nem ígéri meg nekünk azt, hogy minden bajtól mentesek leszünk. Sőt mi több, Jézus megígérte nekünk, hogy ebben a világban lesznek

nehézségeink. A János 16,33-ban azt mondja: *A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.*

2 Timóteus 3,12: *De mindazokat, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, szintén üldözni fogják.*

Igazság szerint ezek az ígéretek nincsenek ínyemre. Sokszor gondolok arra, hogy bárcsak Isten soha ne ígérte volna ezt nekünk.

8. *Mindenütt szorongatnak minket, de nem szorítanak be, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe;*

Isten gyermekeként és szolgájaként sok nehézségben lesz részünk, de soha nem kell kétségbe esnünk. Sokszor mintegy megbénít bennünket egy-egy helyzet. Nem tudjuk, hogy mit kellene tennünk. De az egy dolog, hogy hirtelen nem tudjuk, mit kell tennünk, az pedig egy egészen másik dolog, amikor kétségbe esünk. Amikor az ember kétségbe esik, megijed, és azt mondja: „Ebből nincs kiút”, és feladja a harcot. Ez nem egyenlő azzal, amikor ugyan nem tudjuk, mit tegyünk, de nem esünk pánikba, hanem bízunk abban, hogy az Úr tudja, mit csinál, és hogy megoldja majd ezt a helyzetet is. Ilyenkor mintegy várakozással nézünk a jövő elé. Erről beszél Pál, amikor azt mondja, hogy kétségkedünk, de nem esünk kétségbe. Pál tehát nem tördeli a kezét, és nem mondja azt, hogy itt a vég.

9. *üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak – mert az Úr minden megpróbáltatás között mellettünk áll –, letipornak, de el nem veszünk;*

A próbák tehát igenis jönnek, de mi nem esünk kétségbe – mondja Pál –, igen, szorongatnak bennünket, de nem szorítanak be, igen, kétségkedünk, de nem esünk kétségbe, üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipornak bennünket, de el nem veszünk.

10. *Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.*

Emlékezzünk csak vissza arra, hogy Pál mit ír a Korinthusiakhoz írt második levelének az elején, amikor megindokolja látogatásának elhalasztását. Arról ír, hogy nem könnyelműségből nem tudott ellátogatni Korinthusba, és közben utal bizonyos felmerült fizikai problémákra is, amelyek megakadályozták az útját. Pálnak ezt megelőzően nagyon komoly üldöztetésben volt része, és úgy érezte, hogy itt a vég, nem látta a kiutat, azt gondolta, hogy meg fog halni. Valószínű, hogy ez az intenzív üldöztetés fizikailag is megviselte őt, és ennek hatására legyengült. Ezért tehát nem meglepő, hogy a 10. versben azt mondja, hogy *Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk*. Itt bizonyosan arra az üldöztetésre utal, amely Krisztust követőjeként az osztályrésze volt. Hiszen hányszor megverték, megkövezték!

Tehát 10. vers meg egyszer: *Jézus halálát mindenkor testünkben hordozzuk, hogy Jézus élete is láthatóvá legyen testünkben.*

11. *Mert életünk folyamán szüntelen a halál révén állunk Jézusért, hogy a Jézus élete is láthatóvá legyen halandó testünkben.*

12. *Azért a halál bennünk végzi munkáját, az élet pedig bennetek.*

13. *Mivel pedig a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: „Hittem, azért szóltam”, mi is hiszünk, és azért szólunk!*

14. *Mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, az Jézussal együtt minket is feltámaszt, és maga elé állít veletek együtt.*

15. *Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.*

Tehát azt írja Pál, hogy azok a szenvedések, megpróbáltatások, üldöztetések, amelyekre az előző fejezetekben utalt, a korinthusiakért voltak.

Pál azt mondja, hogy mindez értetek van, hogy én is megvigasztalhassalak benneteket, azzal a vigasztalással, amelyet Istentől kaptam. Hogy legyen mivel vigasztalnom benneteket, a szenvedéseitek, a megpróbáltatásaitok közepette.

Pál tehát azt mondja, hogy mindezeket a korinthusiakért tapasztalta meg. Az ő szenvedései és gyengesége a korinthusiakért vannak. Számomra nagyon érdekes látni azt, hogy a szenvedés, egy olyan mélységet kölcsönöz az embernek, és olyan érett személyiséggé formálja, amire semmi más nem képes.

A XX. század egyik ismert lelkipásztora, G. Campbell Morgan egyszer megemlégett egy fiatalemberről, aki a gyülekezetében szolgált. Egy rendkívül éles eszű, intelligens fiatalemberről van szó. G. Campbell Morgan elmesélte, hogy egyik nap hazaérve megemlégtette a feleségének, hogy milyen csodálatos volt az a tanítás, amelyet aznap attól a fiatalembertől hallott. A felesége pedig csak annyit mondott, hogy „És ez csak még jobb lesz a szenvedései után.” Majd a történetének végén G. Campbell Morgan megjegyezte, hogy ez a fiatalember valóban sok szenvedésen ment át ezt követően, és tanítása tényleg sokkal jobb lett a szenvedései nyomán. A szenvedés – minden másnál jobban - kimunkál bennünk valamit. Kiforrottabb személyiséggé és erőssé tesz bennünket.

Pál apostol is erre utal ebben a részben. Hiszen azt mondja, hogy az ő szenvedése a korinthusiak javára is vált. És ez kétségtelenül így van. Hiszen szenvedései az ő személyiségének is egy olyan mélységet adtak, amely a korinthusi gyülekezetnek is a javára vált. A szenvedései nyomán ugyanis Pál sokkal inkább vigasztalni tudta a korinthusiakat, és sokkal hatékonyabb szolgálatot fejthetett ki körükben.

Mi persze nyuszik vagyunk, amikor a szenvedésről van szó. Emlékezzünk csak vissza, mi történt, amikor Jézus először kezdett beszélni tanítványainak arról, hogy Isten Fiának sokat kell majd szenvedni.

A Máté 16,22-ben azt olvashatjuk: *Péter ekkor magához vonta őt, és feddeni kezdte: „Isten mentsen, Uram, ez nem történhet meg veled!”*

Vagyis Péter azt mondta: „Ne tedd ezt meg, Uram!”

Ez azonban nem a lelki ember kiáltása, amely így szól: „Óvd meg magad mindentől.” Sőt mi több, Jézus ezt a hangot a Sátán hangjaként azonosítja.

A 23. versben ugyanis odafordul Péterhez, és ezt mondja: *„Távozz, tőlem, Sátán, botránkoztat sz engem, mert nem az Isten szerint gondolkozol, hanem az emberek szerint.”*

Péter az 1 Péter 4,19-ben a következőket írja egyes modern evangélisták nagy megrökönyödésére: *Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is - jót cselekedve - ajánlják lelküket a hű Teremtőnek.*

Ebből láthatjuk tehát, hogy a szenvedés lehet Isten akarata az életünkben, amelyen keresztül Isten erősebb, kiforrottabb személyiségekké formál bennünket. Ez ugyanis másképp nem érhető el.

Gyakran én is azoktól az emberektől kapom a legtöbbet, akik életükben sok szenvedésen mentek már át. Mert egy olyanfajta mélységet látok bennük, ami mindent felülmúl. A szenvedéseik nyomán ugyanis egy olyanfajta lelki gazdagságra tettek szert, amelyből én is szívesen merítek, ami nekem is nagyon sokat ad.

Pál is úgy tekint saját szenvedéseire, hogy azok másokért vannak.

2 Korinthus 4:15: *Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére.*

16. *Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is,*

Pál tehát azt mondja, hogy a külső emberem már nagyon sok mindenen átment. Megverték, sok szenvedésben volt része.

16. *Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra.*

17. *Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk*

Vegyük észre ezt a gyönyörű ellentétpárt a 17-es versben. Persze hadd tegyem hozzá, hogy amikor szenvedünk, az egyáltalán nem tűnik pillanatnyi szenvedésnek. Sokkal inkább úgy érzem olyankor, hogy egy egész örökkévalóságig tart. Annyira hihetetlenül lassan telnek az órák. Voltál már úgy, hogy beteg voltál, és nem tudtál aludni éjszaka? Nem tudom, észrevetted-e már, milyen hosszú az ilyen éjszaka? Amikor az ember jól van, egész nap dolgozott, elfáradt, és este lefekszik aludni, bámulatos, mennyire rövid az éjszaka. Az egyik percben álomra hajtjuk a fejünket, és úgy tűnik, hogy a másik percben már fel is kell kelnünk, mert ismét kezdődik a nap. De ha az ember beteg, és nem tud aludni, akkor az éjszaka maga az örökkévalóság. Úgy tűnik, hogy a szenvedésünk idején is lassabban telik az idő. De ha 50 éven át szenvedek is, Isten szemszögéből, az örökkévalósághoz képest, ez még mindig csak egy röpke pillanat.

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk. A Jakab 4,14-ben azt olvashatjuk: *Az életünk olyan, mint a lehelet, amely egy kis ideig látszik, aztán eltűnik.*

Ha egész életünkben szenvedünk is, az örökkévalósághoz képest ez még mindig egy röpke pillanat. Sőt, össze sem hasonlíthatjuk azt az örökkévalósággal. Hiszen a mi életünk véges, az örökkévalóság azonban végtelen. Elvileg össze sem hasonlíthatjuk a végest a végtelennel. Még csak azt sem mondhatjuk, hogy a véges olyan a végtelenhez képest, mint egy aprócska csepp a világ összes tengeréhez képest. Hiszen a világ összes tengere is véges. Egy meghatározott számú vízcsepp alkotja. Tehát ebben az esetben is a végest a végessel vetem össze. Az örökkévalóság esetében azonban már a végtelenről van szó. Nem tudunk tehát olyan párhuzamot festeni, amely megfelelően ábrázolná a véges és a végtelen viszonyát.

Tehát 17: *Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk,*

Mi tehát a mi teendőnk? Az örökkévaló dolgokra kell szegeznünk a tekintetünket. Problémánk gyakran abból adódik, hogy az ideiglenes, múlandó dolgokra, a szenvedéseinkre nézünk. És olyannyira beleveszünk a körülöttünk lévő anyagi világba, hogy szem elől veszítjük az örökkévalót.

A mi könnyű szenvedésünk csak egy pillanatig tart, és Isten már elkészítette számunkra az örökkévalóságot, amely kimondhatatlanul dicsőséges. Egy olyan örökkévalóságról van szó, amely csodálatosabb mindennél, amit mi el tudunk képzelni. Dicsőségesebb, gyönyörűbb, lenyűgözőbb, mint gondolnánk, telve örömmel és áldásokkal.

Ez a könnyű szenvedés tehát csak egy pillanatig tart, és elmúlt. Bizony az életünk is olyan hamar véget ér. Ezért fontos, hogy ne csak a mának éljünk, hanem az örökkévalóságnak. Ne csak a mának tervezzünk, hanem az örökkévaló dolgokba kapcsolódjunk be.

2 Korinthus 4,18: Pál így folytatja: *mivel nem a láthatókra nézünk,*

Vagyis nem a külső emberünkre nézünk, amely szépen lassan elmúlik, és nem is könnyű szenvedésünkre. Pál itt a könnyű jelzőt használja, de amikor felsorolja a szenvedéseit,

nyilvánvalóvá válik, milyen komoly dolgokról van szó. Pál mégis úgy utal rájuk, mint könnyű szenvedésekre.

De nézzük csak meg mit is nevez Pál könnyű szenvedésnek! A 2 Korinthus 11,23-tól kezdődően választ kapunk erre a kérdésünkre. Itt Pál azt írja: *többet fáradtam, többször börtönöztek be, igen sok verést szenvedtem el, sokszor forogtam halálos veszedelemben.*

24: *Zsidóktól ötször kaptam negyven botütést egy híján,*

25: *háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor szenvedtem hajótörést, egy éjt és egy napot hányódtam a tenger hullámain.*

26: *Gyakran voltam úton, veszedelemben folyókon, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben a tengeren, veszedelemben áltestvérek között,*

27: *fáradásban és vesződésben, gyakori virrasztásban, éhezésben és szomjazásban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.*

28: *Ezekon kívül még ott van naponkénti zaklattatásom és az összes gyülekezet gondja.*

Ezeket hívja Pál könnyű szenvedésnek, amely csak egy pillanatig tart. De mi Pál titka? Az, hogy ő nem a látható dolgokra néz, mert azok csak ideig valók.

18. vers: *mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.*

A kérdés az, hogy te mire nézel? A múlandó dolgokra, melyek csak ideig valók? Hol vannak a te kincseid? A múlandó dolgokban?

Isten segítsen nekünk az örökkévaló dolgokra és Jézusra nézni, aki a mi hitünk szerzője és bevégezője. Ő lesz az, aki eljuttat bennünket, akik hiszünk Őbenne, az örök dicsőségre.